ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 4ης Οκτωβρίου 2006 *

Στην υπόθεση Τ-193/04,

Hans-Martin Tillack, κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τους I. Forrester, QC, T. Bosly, C. Arhold, N. Flandin, J. Herrlinger και J. Siaens, δικηγόρους,

προσφεύγων-ενάγων,

υποστηριζόμενος από την

International Federation of Journalists (IFJ), με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τους A. Bartosch και T. Grupp, δικηγόρους,

παρεμβαίνουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους C. Docksey και C. Ladenburger,

καθής-εναγομένης,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

με αντικείμενο, αφενός, αίτηση ακυρώσεως της πράξεως με την οποία, στις 11 Φεβρουαρίου 2004, η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) διαβίβασε στις βελγικές και γερμανικές δικαστικές αρχές πληροφορίες σχετικά με υποψίες παραβιάσεως του επαγγελματικού απορρήτου και δωροδοκίας και, αφετέρου, αίτηση ικανοποιήσεως της ηθικής βλάβης που υπέστη ο προσφεύγων-ενάγων λόγω αυτής της διαβιβάσεως πληροφοριών και δημοσιεύσεως δελτίων Τύπου από την OLAF,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Legal, πρόεδρο, P. Lindh και V. Vadapalas, δικαστές,
γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 11ης Μαΐου 2006,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF), η οποία ιδρύθηκε με την απόφαση 1999/352/ΕΚ, ΕΚΑΧ, Ευρατόμ της Επιτροπής, της 28ης Απριλίου 1999 (ΕΕ L 136, σ. 20), είναι επιφορτισμένη, μεταξύ άλλων, με τη διεξαγωγή εσωτερικών διοικητικών ερευνών με σκοπό τον εντοπισμό σοβαρών περιστατικών, συνδεδεμένων με την άσκηση επαγγελματικών δραστηριοτήτων, που μπορεί να συνιστούν παράλειψη των υποχρεώσεων των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων, η οποία μπορεί να επισύρει πειθαρχική και, ενδεχομένως, ποινική δίωξη.

2 Ο κανονισμός (ΕΚ) 1073/1999 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 25ης Μαΐου 1999, σχετικά με τις έρευνες που πραγματοποιούνται από την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) (ΕΕ L 136, σ. 1), διέπει τους ελέγχους, επαληθεύσεις και δράσεις που αναλαμβάνουν οι υπάλληλοι της OLAF κατά την άσκηση των καθηκόντων τους.

3 Η αιτιολογική σκέψη 13 του κανονισμού 1073/1999 προβλέπει:

«ότι εναπόκειται στις αρμόδιες εθνικές αρχές ή, αναλόγως των περιπτώσεων, στα θεσμικά όργανα, όργανα και οργανισμούς, να αποφασίζουν για τη συνέχεια που θα δίδεται στις ολοκληρωθείσες έρευνες, με βάση την έκθεση που εκπονείται από την [OLAF]· ότι θα πρέπει πάντως να προβλεφθεί η υποχρέωση του διευθυντή της [OLAF] να διαβιβάζει απευθείας στις δικαστικές αρχές του ενδιαφερομένου κράτους μέλους τις πληροφορίες που συλλέγει η [OLAF] κατά τη διενέργεια εσωτερικών ερευνών για πράξεις που μπορούν να επισύρουν ποινική δίωξη.»

4 Το άρθρο 6 του κανονισμού 1073/1999, με τίτλο «Εκτέλεση των ερευνών», προβλέπει, στην παράγραφο 6, ότι «[τ]α κράτη μέλη φροντίζουν ώστε οι αρμόδιες αρχές τους, σύμφωνα με τις εθνικές διατάξεις, να παρέχουν στους υπαλλήλους της [OLAF] την αναγκαία συνδρομή για την εκπλήρωση της αποστολής τους».

5 Το άρθρο 9 του κανονισμού 1073/1999, με τον τίτλο «Έκθεση της έρευνας και συνέχεια που δίδεται στις έρευνες», έχει ως εξής στην παράγραφο 2:

«[...] Οι εκθέσεις που καταρτίζονται με τον τρόπο αυτό αποτελούν, όπως οι διοικητικές εκθέσεις που καταρτίζονται από τους εθνικούς διοικητικούς ελεγκτές και υπό τους ιδίους όρους, αποδεικτικά στοιχεία παραδεκτά στις διοικητικές ή δικαστικές διαδικασίες του κράτους μέλους, στο οποίο η χρησιμοποίησή τους αποβαίνει αναγκαία [...]»

6 Το άρθρο 10 του κανονισμού 1073/1999, με τίτλο «Διαβίβαση πληροφοριών από την [OLAF]», προβλέπει, στην παράγραφο 2:

«[...] [ο] διευθυντής της [OLAF] διαβιβάζει στις δικαστικές αρχές του οικείου κράτους μέλους τις πληροφορίες που συνέλεξε η [OLAF] κατά τη διάρκεια των εσωτερικών ερευνών σχετικά με πράξεις που μπορούν να επισύρουν ποινική δίωξη. [...]»

Το ιστορικό της διαφοράς

7 Ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων) είναι δημοσιογράφος, εργαζόμενος στο γερμανικό περιοδικό *Stern*.

8 Με το από 31 Αυγούστου 2001 υπηρεσιακό σημείωμα, ο Van Buitenen, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, γνωστοποίησε διάφορες παρατυπίες που διαπράχθηκαν σε πολλές υπηρεσίες της Επιτροπής (στο εξής: υπόμνημα Van Buitenen). Στις 5 Σεπτεμβρίου 2001, η OLAF έλαβε αντίγραφο του εγγράφου αυτού.

9 Στις 23 Οκτωβρίου 2001, ο διευθυντής της OLAF ανέθεσε στη μονάδα «Δικαστές, νομικές συμβουλές και παρακολούθηση» να εκτιμήσει τους ισχυρισμούς του υπομνήματος Van Buitenen και να διατυπώσει συστάσεις ως προς τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί.

10 Στις 31 Ιανουαρίου 2002, η μονάδα «Δικαστές, νομικές συμβουλές και παρακολούθηση» συνέταξε απόρρητο εσωτερικό σημείωμα, στο οποίο περιλαμβάνονταν δώδεκα προτάσεις και συστάσεις, μεταξύ των οποίων η έναρξη ερευνών για ορισμένους από τους ισχυρισμούς που περιλαμβάνονταν στο υπόμνημα. Βάσει του εγγράφου αυτού, η εν λόγω μονάδα συνέταξε σύντομο υπηρεσιακό σημείωμα, με ημερομηνία 14 Φεβρουαρίου 2002, το οποίο ήταν επίσης απόρρητο.

11 Ο προσφεύγων συνέταξε δύο άρθρα, τα οποία δημοσιεύθηκαν στο *Stern* στις 28 Φεβρουαρίου και 7 Μαρτίου 2002, αντιστοίχως, στα οποία ανέφερε περιπτώσεις παρατυπιών εντός των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Τα άρθρα αυτά βασίζονταν στο υπόμνημα Van Buitenen και στο από 31 Ιανουαρίου 2002 υπόμνημα της OLAF.

12 Στις 12 Μαρτίου 2002, η OLAF, έχοντας υποψία ότι τα απόρρητα υπηρεσιακά σημειώματα της 31ης Ιανουαρίου και 14ης Φεβρουαρίου 2002 είχαν δημοσιοποιηθεί κατά μη σύννομο τρόπο, κίνησε εσωτερική έρευνα για να εντοπισθούν οι υπάλληλοι ή το λοιπό προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων από τους οποίους υπήρξε η διαρροή.

13 Στις 22 Μαρτίου 2002, ο διευθυντής της διευθύνσεως «Πληροφορίες, επιχειρησιακή στρατηγική και τεχνολογία της πληροφορίας» της OLAF απηύθυνε σημείωμα στον διευθυντή της OLAF για να του επισημάνει ότι, σύμφωνα με αξιόπιστη πηγή πληροφοριών, ο προσφεύγων είχε καταβάλει 8 000 ευρώ σε υπάλληλο της OLAF για να λάβει πολλά έγγραφα που είχαν σχέση με την υπόθεση Van Buitenen. Αυθημερόν, ο εκπρόσωπος Τύπου της OLAF επισήμανε στον διευθυντή της OLAF ότι είχε συναντήσει τον G, εκπρόσωπο Τύπου της Επιτροπής για τον προϋπολογισμό και την καταπολέμηση της απάτης, και ότι ο G του δήλωσε ότι είχε πληροφορηθεί από έναν δημοσιογράφο του *Stern* ότι ο προσφεύγων είχε δωροδοκήσει μέλος της OLAF για να λάβει τα έγγραφα.

14 Στις 27 Μαρτίου 2002, η OLAF δημοσίευσε δελτίο Τύπου, με τίτλο «Εσωτερική έρευνα σχετικά με διαρροή απορρήτων πληροφοριών», που είχε ως εξής:

«[...] Στη συνέχεια μιας προφανούς διαρροής απορρήτων πληροφοριών, περιλαμβανομένων σε έκθεση που προετοίμασε η OLAF, η [OLAF] αποφάσισε, κατά το άρθρο 5, παράγραφος 1, του κανονισμού [...] 1073/1999, να κινήσει εσωτερική έρευνα. Σύμφωνα με τις πληροφορίες που έλαβε η [OLAF], ένας δημοσιογράφος

έλαβε πολλά έγγραφα σχετικά με τον φάκελο της υπόθεσης που αποκαλείται "υπόθεση Van Buitenen". Δεν αποκλείεται να χρηματίστηκε κάποιος εντός της OLAF (και μάλιστα από άλλο όργανο) για να δοθούν τα κείμενα αυτά [...]

Η [OLAF] τηρεί πάντοτε τους υψηλότερους κανόνες δεοντολογίας. Διεξάγει τις έρευνές της κατά τρόπο εντελώς ανεξάρτητο. Ωστόσο, είναι απαραίτητο να τονιστεί ότι η ενεργητική διαφθορά ή η δωροδοκία υπαλλήλου έναντι παροχής απορρήτων πληροφοριών είναι παράνομες στο Βέλγιο. Επιπλέον, οι πληροφορίες που συλλέγει η OLAF κατά τη διεξαγωγή των ερευνών της προστατεύονται από τις συναφείς διατάξεις του βελγικού δικαίου. Αν, κατόπιν εσωτερικής έρευνας, αποδειχθεί μη σύννομη δραστηριότητα, η [OLAF] διώκει τους υπεύθυνους, σύμφωνα με τις εφαρμοστέες πειθαρχικές και ποινικές διατάξεις [...]»

15 Σε απάντηση, το *Stern* δημοσίευσε στις 28 Μαρτίου 2002, δελτίο Τύπου, με το οποίο, αφενός, επιβεβαίωσε την κατοχή του υπομνήματος Van Buitenen και, αφετέρου, τόνισε ότι δεν δωροδόκησε υπάλληλο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων για να λάβει τα έγγραφα που συνδέονται με την υπόθεση αυτή. Στο δελτίο αυτό αναφέρονταν το όνομα και τα στοιχεία του προσφεύγοντος. Στις 3 Απριλίου 2002, το *Stern* απηύθυνε επιστολή στον πρόεδρο της επιτροπής εποπτείας της OLAF, αντικρούοντας τους ισχυρισμούς της OLAF.

16 Στις 4 Απριλίου 2002, το περιοδικό *European Voice* επισήμανε ότι, σύμφωνα με εκπρόσωπο Τύπου της OLAF, η OLAF διέθετε «εκ πρώτης όψεως» «αποδείξεις» από τις οποίες προέκυπτε ότι «μπορεί να έχει υπάρξει δωροδοκία» και εξέταζε το ζήτημα αυτό σοβαρώς.

17 Κατά τη συνάντηση που έλαβε χώρα στις 9 και 10 Απριλίου 2002, η επιτροπή εποπτείας της OLAF ζήτησε να πληροφορηθεί τα στοιχεία που ενίσχυαν τις υποψίες δωροδοκίας στην υπόθεση αυτή.

18 Στις 11 Απριλίου 2002, ο εκπρόσωπος Τύπου της OLAF απέστειλε ηλεκτρονική επιστολή σε υπαλλήλους της OLAF επισημαίνοντας τα εξής:

«[...] Τα μόνα σίγουρα πραγματικά στοιχεία, επί του παρόντος, είναι ότι ένα απόρρητο έγγραφο της OLAF έφθασε στον Τύπο (και τούτο δεν έπρεπε να συμβεί), [και] κυκλοφορούν "φήμες" στην OLAF και στην Επιτροπή [...] σύμφωνα με τις οποίες για τα έγγραφα αυτά «έγινε δωροδοκία» (και μάλιστα με την επισήμανση ποσού) [...] Είναι απαράδεκτο να [...] υφίσταται ο κίνδυνος ότι απόρρητες πληροφορίες της OLAF φθάνουν στον Τύπο και ότι οι πληροφορίες αυτές λαμβάνονται με δωροδοκία δημοσίου υπαλλήλου [και ότι] υποψίες, "φήμες" ή "εικασίες" όπως αυτές που κυκλοφορούσαν για την [OLAF] τις προηγούμενες εβδομάδες, εξακολουθούν να υφίστανται χωρίς επαλήθευση του βασίμου τους σχετικά με μια υπηρεσία έρευνας [...]»

19 Στις 22 Οκτωβρίου 2002, ο προσφεύγων υπέβαλε ένσταση (1840/2002/GG) στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή αφορώσα το δελτίο Τύπου της OLAF της 27ης Μαρτίου 2002.

20 Στις 9 Δεκεμβρίου 2002, οι επιφορτισμένοι με την έρευνα υπάλληλοι της OLAF προέβησαν σε επίσημη ακρόαση του G. Ο G επισήμανε ότι, σύμφωνα με έναν από τους πρώην συναδέλφους του στο *Stern*, το όνομα του οποίου αρνήθηκε να αποκαλύψει, ο προσφεύγων είχε λάβει 8 000 γερμανικά μάρκα (DEM) ή 8 000 ευρώ για να συλλέξει πληροφορίες ως προς την Επιτροπή ή ενδεχομένως ως προς την OLAF.

21 Στις 18 Ιουνίου 2003, ο Διαμεσολαβητής τόνισε, σε σχέδιο συστάσεως σχετικά με την καταγγελία του προσφεύγοντος, ότι η OLAF, ισχυριζόμενη την ύπαρξη της αξιόποινης πράξης της διαφθοράς που δεν αποδεικνύεται με επαρκή και δημοσίως εξακριβώσιμα πραγματικά στοιχεία, ενήργησε δυσανάλογα, πράγμα το οποίο συνιστά περίπτωση κακής διοικήσεως. Συνιστούσε στην OLAF να ανακαλέσει τους δημοσιευθέντες ισχυρισμούς περί διαφθοράς, που μπορούσαν να γίνουν αντιληπτοί ως στρεφόμενοι κατά του καταγγέλλοντος.

22 Κατόπιν του σχεδίου αυτού συστάσεως, η OLAF δημοσίευσε δελτίο Τύπου, στις 30 Σεπτεμβρίου 2003, με τον τίτλο «Διευκρινίσεις της OLAF σχετικά με προφανή διαρροή πληροφοριών», διατυπωθείσα ως εξής:

«Στις 27 Μαρτίου 2002, η [...] OLAF δημοσίευσε δελτίο Τύπου ανακοινώνοντας ότι είχε αρχίσει εσωτερική έρευνα σύμφωνα με τον κανονισμό [...] 1073/1999 ως προς μια προφανή διαρροή απορρήτων πληροφοριών που περιλαμβάνονταν σε έκθεση, εκπονηθείσα εντός της [OLAF].

Στο δελτίο αυτό Τύπου επισημαινόταν ότι, σύμφωνα με πληροφορίες που έλαβε η [OLAF], ένας δημοσιογράφος είχε λάβει πολλά έγγραφα σχετικά με έναν φάκελο που αποκαλούνταν "υπόθεση van Buitenen" και δεν αποκλειόταν να έχει χρηματιστεί κάποιος εντός της OLAF (και μάλιστα από κάποιο άλλο θεσμικό όργανο) για να δώσει τα έγγραφα αυτά.

Η έρευνα της OLAF επ' αυτού δεν έχει τελειώσει, αλλά η [OLAF] δεν έχει βρει, μέχρι στιγμής, αποδεικτικά στοιχεία ότι έλαβε χώρα η δωροδοκία αυτή.»

23 Στις 12 Νοεμβρίου 2003, ο προσφεύγων δημοσίευσε στην ιστοσελίδα του *Stern* άρθρο επικρίνοντας τις ενέργειες του διευθυντή της OLAF.

24 Ο Διαμεσολαβητής, στην από 20 Νοεμβρίου 2003 τελική απόφασή του, σχετικά με την καταγγελία 1840/2002/GG, επιβεβαίωσε εκ νέου ότι πρόκειται για περίπτωση κακής διοικήσεως εκ μέρους της OLAF και έκρινε ότι η OLAF, η οποία είχε δεχθεί το σχέδιό του συστάσεως, δεν το έθεσε σε εφαρμογή ικανοποιητικώς. Υπό τις συνθήκες αυτές, ο Διαμεσολαβητής θεώρησε ότι η διατύπωση επικρίσεως εκ μέρους του μπορεί να συνιστά πρόσφορη αποκατάσταση για τον καταγγέλλοντα.

25 Στις 6 Ιανουαρίου 2004, έγινε εκ νέου ακρόαση του G, ο οποίος είχε φύγει από την Επιτροπή τον Ιούλιο του 2003, από τους ανακριτές της OLAF. Αφενός, ο G επιβεβαίωσε όσα είχε δηλώσει κατά την πρώτη ακρόασή του και, αφετέρου, αποκάλυψε το όνομα του προσώπου που τον είχε πληροφορήσει.

26 Στις 20 και 21 Ιανουαρίου 2004, κατά τη διάρκεια συνεδριάσεως της επιτροπής εποπτείας της OLAF, ο διευθυντής πληροφόρησε την Επιτροπή ως προς τις «εξελίξεις εκκρεμούσας υποθέσεως», επισημαίνοντας ότι οι εξελίξεις αυτές συνεπάγονται απόρρητες επαφές με τις εθνικές δικαστικές αρχές. Σύμφωνα με τα πρακτικά της συνεδριάσεως, τα μέλη της επιτροπής εποπτείας δέχθηκαν, «λαμβανομένων υπόψη των ιδιαιτεροτήτων της προβαλλομένης περιπτώσεως, να λάβουν μεταγενέστερη πληροφόρηση [...], με τη διευκρίνιση ότι εναπόκειντα στην OLAF να επιλέξει την εύθετη χρονική στιγμή για την παροχή επαρκών πληροφοριών στο εν λόγω όργανο».

27 Στις 11 Φεβρουαρίου 2004, η OLAF διαβίβασε πληροφορίες σχετικά με τις υποψίες παραβιάσεως του επαγγελματικού απορρήτου και δωροδοκίας στις δικαστικές αρχές των Βρυξελλών (Βέλγιο) και του Αμβούργου (Γερμανία), παραπέμποντας στο άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 1073/1999.

28 Βάσει των διαβιβασθεισών πληροφοριών, οι βελγικές και οι γερμανικές δικαστικές αρχές κίνησαν ανακρίσεις για την προβαλλομένη δωροδοκία και, στην περίπτωση των βελγικών δικαστικών αρχών, για την παραβίαση του επαγγελματικού απορρήτου.

29 Στις 19 Μαρτίου 2004, κατόπιν αιτήσεως του ανακριτή που είχε επιληφθεί της υποθέσεως, η βελγική αστυνομία διενήργησε έρευνα στην κατοικία και στον τόπο εργασίας του προσφεύγοντος και κατέσχεσε ή σφράγισε επαγγελματικά έγγραφα καθώς και προσωπικά αντικείμενα.

30 Ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή κατά της κατασχέσεως αυτής ενώπιον των βελγικών δικαστηρίων. Κατά το πέρας της διαδικασίας αυτής, το βελγικό αναιρετικό δικαστήριο απέρριψε την επί της ουσίας προσφυγή του, την 1η Δεκεμβρίου 2004.

31 Στις 15 Απριλίου 2004, ο προσφεύγων έγραψε στον διευθυντή της OLAF ενιστάμενος για την ακολουθούμενη διαδικασία και ζήτησε την πρόσβαση στον φάκελο της έρευνας που τον αφορούσε.

32 Στις 7 Μαΐου 2004, αντίγραφο του εγγράφου που είχε αποσταλεί στις βελγικές δικαστικές αρχές στις 11 Φεβρουαρίου 2004, κατόπιν αφαιρέσεως των απορρήτων στοιχείων του, διαβιβάστηκε στον πρόεδρο της επιτροπής εποπτείας της OLAF. Στο τέλος του ιδίου μήνα, ο προσφεύγων έλαβε επίσης αντίγραφο του εν λόγω εγγράφου.

33 Στις 12 Μαΐου 2005, ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε ειδική έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο σχετικά με την καταγγελία 2485/2004/GG, υποβληθείσα από τον προσφεύγοντα. Σύμφωνα με την έκθεση αυτή, η OLAF έπρεπε να αναγνωρίσει ότι είχε προβεί σε αναληθείς και απατηλές δηλώσεις στα υπομνήματα που απηύθυνε στον Διαμεσολαβητή στο πλαίσιο της έρευνας ως προς την καταγγελία 1840/2002/GG. Ο Διαμεσολαβητής πρότεινε επίσης στο Κοινοβούλιο να ψηφίσει τη σύσταση αυτή ως ψήφισμα.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

34 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την 1η Ιουνίου 2004, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

35 Με χωριστό δικόγραφο, που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 4 Ιουνίου 2004, ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση διώκουσα, κατ' ουσίαν, αφενός, να ανασταλεί η εκτέλεση κάθε μέτρου που θα ληφθεί στο πλαίσιο της προβαλλομένης καταγγελίας που υπέβαλε η OLAF στις 11 Φεβρουαρίου 2004 ενώπιον των βελγικών και γερμανικών δικαστικών αρχών και, αφετέρου, να υποχρεωθεί η OLAF να μην ελέγξει, εξετάσει ή ακούσει το περιεχόμενο οποιουδήποτε εγγράφου ή κάθε πληροφορίας που έχουν στην κατοχή τους οι βελγικές δικαστικές αρχές μετά την έρευνα που έγινε στην κατοικία του και τον τόπο εργασίας του στις 19 Μαρτίου 2004.

36 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 17 Ιουνίου 2004, η International Fédération of Journalists (διεθνής ομοσπονδία δημοσιογράφων) (IFJ) ζήτησε να παρέμβει προς στήριξη των αιτημάτων του προσφεύγοντος.

37 Με διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Οκτωβρίου 2004 στην υπόθεση T-193/04 R, Tillack κατά Επιτροπής (Συλλογή 2004, σ. I-3575), ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου απέρριψε την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων και επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.

38 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 24 Δεκεμβρίου 2004, ο προσφεύγων άσκησε αναίρεση κατά της προαναφερθείσας διατάξεως Tillack κατά Επιτροπής.

39 Με διάταξη της 26ης Ιανουαρίου 2005, ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου δέχθηκε την παρέμβαση της IFJ στην υπό κρίση υπόθεση. Η παρεμβαίνουσα κατέθεσε το υπόμνημά της και οι λοιποί διάδικοι κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επ' αυτού εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

40 Με διάταξη της 19ης Απριλίου 2005 στην υπόθεση C-521/04 P(R), Tillack κατά Επιτροπής (Συλλογή 2005, σ. I-3103), ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως στην υπόθεση ασφαλιστικών μέτρων και ο αναιρεσείων καταδικάστηκε στα δικαστικά έξοδα.

41 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

42 Κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 11ης Μαΐου 2006, οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στα προφορικά ερωτήματα που έθεσε το Πρωτοδικείο.

43 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση της OLAF περί προσφυγής της στις βελγικές και γερμανικές δικαστικές αρχές σχετικά με την «καταγγελία» της 11ης Φεβρουαρίου 2004·

— να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει αποζημίωση της οποίας το ύψος επαφίεται στην κρίση του Πρωτοδικείου, εντόκως, με επιτόκιο το ύψος του οποίου επαφίεται στην κρίση του Πρωτοδικείου·

— να λάβει κάθε άλλο απαραίτητο για την απόδοση της δικαιοσύνης μέτρο·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

44 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ακυρώσεως και την αγωγή αποζημιώσεως ως απαράδεκτες·

— επικουρικώς, να απορρίψει την εν λόγω προσφυγή και αγωγή ως αβάσιμες·

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

45 Η IFJ ζητεί από το Πρωτοδικείο να ακυρώσει την από 11 Φεβρουαρίου 2004 απόφαση της OLAF να υποβάλει «καταγγελία» ενώπιον των βελγικών και γερμανικών δικαστικών αρχών.

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού των αιτημάτων με σκοπό την ακύρωση της πράξης με την οποία η OLAF διαβίβασε πληροφορίες στις βελγικές και γερμανικές δικαστικές αρχές

Επιχειρήματα των διαδίκων

46 Η Επιτροπή, χωρίς να προβάλει τυπικώς ένσταση απαραδέκτου, ισχυρίζεται ότι η προσφυγή ακυρώσεως είναι προδήλως απαράδεκτη, διότι δεν υπάρχει πράξη δυναμένη να προσβληθεί κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ.

47 Η Επιτροπή, αναφερόμενη στη διάταξη του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 2003, Τ-215/02, Gómez-Reino κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2003, σ. I-A-345 και II-1685, σκέψεις 50 και 51), υποστηρίζει ότι η πράξη με την οποία η OLAF διαβίβασε πληροφορίες στις βελγικές και γερμανικές δικαστικές αρχές, σύμφωνα με την υποχρέωση που θέτει το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 1073/1999,

συνιστά προπαρασκευαστική πράξη η οποία, καθ' εαυτή, δεν μεταβάλλει τη νομική θέση του προσφεύγοντος. Πράγματι, μόνον οι εθνικές δικαστικές αρχές αποφασίζουν για τη συνέχεια που θα δοθεί σε διαβιβασθείσες πληροφορίες επιλέγοντας ή μη επιλέγοντας, σύμφωνα με το εθνικό τους δίκαιο, να κινήσουν δικαστική έρευνα, να διατάξουν τη διεξαγωγή αποδείξεων και να κινήσουν ποινικές διώξεις. Στη συνέχεια, το εθνικό δικαστήριο είναι αρμόδιο για την καταδίκη ή απαλλαγή του ενδιαφερομένου προσώπου.

48 Η Επιτροπή τονίζει επίσης ότι, στην απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 2003, Τ-377/00, Τ-379/00, Τ-380/00, Τ-260/01 και Τ-272/01, Philip Morris International κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2003, σ. II-1), το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η απόφαση της Επιτροπής να ασκήσει αγωγή ενώπιον αμερικανικού δικαστηρίου δεν μπορούσε να αποτελέσει το αντικείμενο προσφυγής υπό την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, διότι η αγωγή αυτή δεν μεταβάλλει καθεαυτή τη νομική θέση του ενάγοντος. Σύμφωνα με την Επιτροπή, η νομολογία αυτή πρέπει κατά μείζονα λόγο να τύχει εφαρμογής στην προκειμένη περίπτωση, στην οποία η OLAF δεν κατέθεσε καταγγελία και δεν άσκησε προσφυγή, αλλά απλώς διαβίβασε πραγματικά στοιχεία δυνάμενα να ωθήσουν τις αρμόδιες αρχές να κινήσουν διαδικασία στην οποία ούτε η OLAF ούτε η Επιτροπή έχουν κατ' αρχήν την ιδιότητα διαδίκου.

49 Εξάλλου, το καθήκον συνεργασίας του άρθρου 10 ΕΚ δεν παράγει δεσμευτικό έννομο αποτέλεσμα ως προς τις εθνικές δικαστικές αρχές ή ως προς τον προσφεύγοντα. Το άρθρο 6, παράγραφος 6, του κανονισμού 1073/1999 δεν τυγχάνει εφαρμογής στις πράξεις που πραγματοποιούνται κατά τη διάρκεια ποινικών διώξεων από τις εθνικές δικαστικές αρχές των κρατών μελών μετά τη λήψη πληροφοριών από την OLAF. Ο δε κανονισμός (Ευρατόμ, ΕΚ) 2185/96 του Συμβουλίου, της 11ης Νοεμβρίου 1996, σχετικά με τους ελέγχους και εξακριβώσεις που διεξάγει επιτοπίως η Επιτροπή με σκοπό την προστασία των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων από απάτες και λοιπές παρατυπίες (ΕΕ L 292, σ. 2), δεν έχει καμία σχέση με την υπό κρίση υπόθεση.

50 Περαιτέρω, ο προσφεύγων απήλαυε αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας. Πρώτον, εφόσον το βελγικό ένταλμα έρευνας συνιστά τη μοναδική πράξη που θίγει την ελευθερία εκφράσεως του προσφεύγοντος, η δικαστική προστασία κατά της πράξεως αυτής πρέπει να διασφαλιστεί από τα βελγικά δικαστήρια. Δεύτερον,

ακόμη και όταν ένα εθνικό ένταλμα συλλήψεως εκδίδεται βάσει διαβιβασθεισών από την OLAF πληροφοριών, τα εθνικά ένδικα μέσα διασφαλίζουν επίσης τη δικαστική προστασία του προσφεύγοντος, ακόμη και αν το άρθρο 234 ΕΚ μπορεί να τύχει εφαρμογής όταν ο ενάγων ισχυριστεί, ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, ότι η OLAF παραβίασε το κοινοτικό δίκαιο κατά τη διαδικασία της έρευνάς της. Τρίτον, το γεγονός ότι διαβίβαση πληροφοριακών στοιχείων, διενεργηθείσα δυνάμει του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 1073/1999, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί μέσω προσφυγής ακυρώσεως δεν σημαίνει ότι αποκλείεται a priori η αγωγή για στοιχειοθέτηση εξωσυμβατικής ευθύνης ενώπιον των κοινοτικών δικαστηρίων.

51 Τέλος, η Επιτροπή δηλώνει ότι κάθε εξαίρεση των εφαρμοστέων για το παραδεκτό προσφυγής βάσει του άρθρου 230 ΕΚ κανόνων θα έχει ολέθριες συνέπειες για την αποτελεσματικότητα, το απόρρητο και την ανεξαρτησία των ερευνών της OLAF. Η Επιτροπή φρονεί ότι, ακόμη και αν τα βελγικά δικαστήρια είχαν απορρίψει ως απαράδεκτο κάθε λόγο αντλούμενο από την παράβαση ουσιώδους τύπου εκ μέρους της OLAF, η υπό κρίση προσφυγή δεν είναι πάντως παραδεκτή. Η απόφαση του Δικαστηρίου της 30ής Μαρτίου 2004, C-167/02 P, Rothley κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 2004, σ. I-3149), δεν οδηγεί σε διαφορετικό συμπέρασμα.

52 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η προσφυγή ακυρώσεως, ασκηθείσα βάσει του άρθρου 230 ΕΚ, είναι παραδεκτή.

53 Κατ' αρχάς, ο προσφεύγων φρονεί ότι η «καταγγελία» της OLAF είχε έννομες συνέπειες, διότι οι εθνικές αρχές κίνησαν στη συνέχεια έρευνα. Πράγματι, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να συνδράμουν την OLAF, σύμφωνα με το άρθρο 10 ΕΚ και τον κανονισμό 1073/1999, μεταξύ άλλων, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 6.

54 Στη συνέχεια, τα συμφέροντα του προσφεύγοντος προστατεύονταν ανεπαρκώς αν έπρεπε να αναμείνει την τελική απόφαση των βελγικών αρχών προτού μπορέσει να

προσβάλει την «καταγγελία» της OLAF. Γενικότερα, οι δημοσιογράφοι και οι πληροφοριοδότες τους θα αποτρέπονταν να αποκαλύπτουν πληροφορίες σχετικά με τα κοινοτικά όργανα αν διέτρεχαν τον κίνδυνο οι «καταγγελίες» που κατατίθενται από την OLAF να οδηγούν σε κίνηση ποινικών διώξεων. Η ακύρωση του προσβαλλομένου μέτρου συμβάλλει επίσης στην αποκατάσταση της φήμης του προσφεύγοντος, η οποία εθίγη σοβαρώς με τους κατ' επανάληψη ψευδείς ισχυρισμούς της OLAF.

55 Σύμφωνα με τον προσφεύγοντα, η προσβολή της «καταγγελίας» αποτελεί το μόνο αποτελεσματικό μέσον για να απαγορευθεί η μη σύννομη εκμετάλλευση των πληροφοριών που συνέλεξαν οι βελγικές αρχές κατά την έρευνα και βάσει των οποίων μπορούν να εντοπιστούν οι πηγές του προσφεύγοντος. Πράγματι, η OLAF μπορεί να μετάσχει ως πολιτικώς ενάγουσα στη βελγική ποινική δίκη και, κατά συνέπεια, να ζητήσει την πρόσβαση στα κατασχεθέντα έγγραφα. Εξάλλου, η ακύρωση της «καταγγελίας» μπορεί, καθεαυτή, να έχει έννομες συνέπειες, ιδίως αποτρέποντας την Επιτροπή να επαναλάβει την πρακτική αυτή.

56 Όσον αφορά την προαναφερθείσα διάταξη Gómez-Reino κατά Επιτροπής, ο προσφεύγων θεωρεί ότι τα περιστατικά που οδήγησαν στη διάταξη αυτή είναι εντελώς διαφορετικά από την προκειμένη περίπτωση.

57 Εξάλλου, ο κανονισμός 1073/1999 καθώς και ο κανονισμός 2185/96 χορηγούν ιδιαίτερα δικαιώματα στην OLAF, η οποία αναπτύσσει στενή συνεργασία με τις εθνικές ελεγκτικές αρχές.

58 Απαντώντας στον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι η OLAF δεν ζήτησε ποτέ από τις βελγικές ή γερμανικές δικαστικές αρχές να λάβουν συγκεκριμένα μέτρα, ο προσφεύγων θεωρεί ότι ο ισχυρισμός αυτός είναι ανακριβής. Κατ' αρχάς, με την απευθυνθείσα στις βελγικές αρχές «καταγγελία», η OLAF σύστησε να αναληφθεί ταχεία δράση λόγω της προβαλλομένης επικείμενης μετακομίσεως του προσφεύγοντος στην Ουάσιγκτον (Ηνωμένες Πολιτείες). Στη συνέχεια, οι επιφορτισμένοι με

την έρευνα υπάλληλοι της OLAF επικοινώνησαν με εθνικούς υπαλλήλους στις 13 και 16 Ιανουαρίου 2004, με σκοπό να συντονίσουν τις ερευνητικές μεθόδους. Τέλος, η OLAF ζήτησε από τις εθνικές αρχές την άδεια να διεξαγάγει έρευνα στην κατοικία και στον τόπο εργασίας του προσφεύγοντος για τη συλλογή αποδείξεων στο πλαίσιο της εσωτερικής της έρευνας, πράγμα το οποίο επιβεβαιώνει δήλωση του προέδρου της επιτροπής εποπτείας της OLAF στην House of Lords Select Committee on the European Union (ειδική επιτροπή για την Ευρωπαϊκή Ένωση του House of Lords, Ηνωμένο Βασίλειο), στις 19 Μαΐου 2004. Επομένως, ο ανακριτής δεν έδρασε με κάθε ανεξαρτησία, αλλά κατόπιν αιτήσεως της OLAF.

59 Ο προσφεύγων παρατηρεί επίσης ότι οι εθνικές αρχές πρέπει να έχουν εμπιστοσύνη στις εκθέσεις έρευνας της OLAF, οι οποίες συνιστούν παραδεκτά ενώπιον των δικαστηρίων αποδεικτικά στοιχεία σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού 1073/1999. Συναφώς, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η προσβολή του επαγγελματικού απορρήτου από υπάλληλο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων δεν συνιστά ποινικό αδίκημα κατά το βελγικό δίκαιο. Κατά συνέπεια, σύμφωνα με τον προσφεύγοντα, η OLAF δεν μπόρεσε να καταστεί πολιτικώς ενάγουσα μόνο λόγω των προνομιακών σχέσεων που διατηρεί με τις βελγικές αρχές, οι οποίες είχαν την πρόθεση να δράσουν βάσει της «καταγγελίας».

60 Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι η «καταγγελία» της OLAF δεν μπορεί να συγκριθεί με την απόφαση της Επιτροπής να ασκήσει αγωγή στην υπόθεση που οδήγησε στην προαναφερθείσα απόφαση Philip Morris International κ.λπ. κατά Επιτροπής, όπου η θέση της Επιτροπής ήταν παρεμφερής με οποιουδήποτε ιδιώτη. Αφετέρου, η διάταξη του Πρωτοδικείου της 13ης Ιουλίου 2004, Τ-29/03, Comunidad Autónoma de Andalucía κατά Επιτροπής (Συλλογή 2004, σ. II-2923), σκοπεί ένα διαφορετικό πλαίσιο καθόσον αφορά τελική έκθεση σε διαδικασία εξωτερικής έρευνας. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο έλαβε υπόψη το γεγονός ότι εν τω μεταξύ ο εισαγγελέας είχε αρχειοθετήσει την υπόθεση, οπότε η έκθεση δεν μπορούσε να έχει πλέον δυσμενή έννομα αποτελέσματα.

61 Τέλος, ο προσφεύγων, αναφερόμενος στην προαναφερθείσα υπόθεση Rothley κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου, φρονεί ότι το άρθρο 230 ΕΚ πρέπει να εφαρμοσθεί ενόψει του δικαιώματος για αποτελεσματική δικαστική προστασία. Ωστόσο, εν προκειμένω, ο προσφεύγων δεν διέθετε κανένα άλλο ένδικο μέσο για να προσβάλει τις ενέργειες της OLAF. Του ήταν αδύνατον να ζητήσει από εθνικό δικαστήριο να υποβάλει

προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο, διότι το μη σύννομον των ενεργειών της OLAF δεν προδικάζει το μη σύννομον των μέτρων που είχαν λάβει οι εθνικές δικαστικές αρχές. Μόνο τα κοινοτικά δικαστήρια έχουν την εξουσία να κρίνουν την OLAF και όχι τα εθνικά δικαστήρια ή, σε τελευταίο βαθμό, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Επομένως, εθνική ένδικη διαδικασία δεν επιτρέπει τη διασφάλιση αποτελεσματικού δικαστικού ελέγχου. Σύμφωνα με τον προσφεύγοντα, δεν επιτρέπεται, σε υπόθεση που διακυβεύει την ελευθερία του Τύπου, να διαθέτει μόνο το δικαίωμα ασκήσεως αγωγής αποζημιώσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου.

62 Η IFJ υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή καθόσον οι κατατεθείσες ενώπιον των βελγικών και γερμανικών δικαστικών αρχών «καταγγελίες» συνιστούν αποφάσεις κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Συναφώς, η προσφυγή ακυρώσεως δεν στρέφεται κατά της διεξαχθείσας από τις βελγικές αρχές έρευνας, αλλά κατά αποφάσεως της OLAF διώκουσας την παραγωγή εννόμων αποτελεσμάτων ως προς τον προσφεύγοντα.

63 Αντίθετα προς την υπόθεση που οδήγησε στην προαναφερθείσα διάταξη Gómez-Reino κατά Επιτροπής, η υπό κρίση υπόθεση αφορά «καταγγελία» συνεπαγόμενη άμεσες έννομες συνέπειες για τον προσφεύγοντα και όχι απλά προπαρασκευαστικά μέτρα.

64 Η IFJ, αναφερόμενη στην απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1988, 180/87, Hamill κατά Επιτροπής (Συλλογή 1988, σ. 6141), τονίζει ότι ακόμα και απλά πληροφοριακά στοιχεία διαβιβασθέντα σε εθνικές δικαστικές αρχές μπορούν να ελεγχθούν από τα κοινοτικά δικαστήρια.

65 Τέλος, σύμφωνα με την IFJ, η προσφυγή ακυρώσεως είναι επίσης παραδεκτή κατ' εφαρμογήν του δικαιώματος για αποτελεσματική δικαστική προστασία. Πράγματι, το άρθρο 230 ΕΚ πρέπει να ερμηνευθεί με το πνεύμα της κοινότητας δικαίου, ώστε ο προσφεύγων να έχει ένδικη προστασία κατά των ενεργειών της OLAF. Συναφώς, τα βελγικά δικαστήρια δεν μπορούν να ελέγξουν σε καθεμία περίπτωση, εμπεριστατωμένα και εξαντλητικά, αν οι πράξεις των κοινοτικών οργάνων συνάδουν προς το κοινοτικό δίκαιο.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

66 Εν προκειμένω, η προσφυγή ακυρώσεως στρέφεται κατά της πράξεως με την οποία η OLAF, βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 1073/1999, διαβίβασε στις βελγικές και γερμανικές δικαστικές αρχές πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με υποψίες παραβιάσεως του επαγγελματικού απορρήτου και δωροδοκίας, που εμπλέκουν τον προσφεύγοντα.

67 Κατά πάγια νομολογία, αποτελούν πράξεις ή αποφάσεις δυνάμενες να αποτελέσουν το αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, τα μέτρα των οποίων τα έννομα αποτελέσματα είναι δεσμευτικά και ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του κατάσταση (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Απριλίου 2006, Τ-309/03, Camós Grau κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-1173, σκέψη 47).

68 Ωστόσο, διαπιστώνεται ότι, εν προκειμένω, η προσβαλλομένη πράξη δεν μεταβάλλει κατά τρόπο σαφή τη νομική κατάσταση του προσφεύγοντος.

69 Από τις διατάξεις του κανονισμού 1073/1999, και ειδικότερα από την αιτιολογική σκέψη 13 και το άρθρο 9 του κανονισμού αυτού, προκύπτει ότι τα συμπεράσματα της OLAF που περιέχονται σε τελική έκθεση δεν επιφέρουν αυτόματα την κίνηση δικαστικών ή πειθαρχικών διαδικασιών, καθόσον οι αρμόδιες αρχές είναι ελεύθερες να αποφασίσουν για τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί στην τελική έκθεση και είναι επομένως οι μόνες αρχές που μπορούν να λάβουν αποφάσεις ικανές να θίξουν τη νομική κατάσταση των προσώπων σχετικά με τα οποία η έκθεση συνέστησε να κινηθούν τέτοιες διαδικασίες (προαναφερθείσα διάταξη Comunidad Autónoma de Andalucía κατά Επιτροπής, σκέψη 37, και προαναφερθείσα απόφαση Camós Grau κατά Επιτροπής, σκέψη 51).

70 Ομοίως, το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 1073/1999 προβλέπει μόνον τη διαβίβαση πληροφοριών στις εθνικές δικαστικές αρχές, οι οποίες παραμένουν ελεύθερες, στο πλαίσιο των δικών τους εξουσιών, να εκτιμήσουν το περιεχόμενο και την έκταση των εν λόγω πληροφοριών και τη συνέχεια που πρέπει, ενδεχομένως, να δοθεί. Κατά συνέπεια, η ενδεχόμενη κίνηση ένδικης διαδικασίας κατόπιν διαβιβάσεως πληροφοριών από την OLAF, καθώς και οι συνακόλουθες έννομες πράξεις, εμπίπτει μόνον στην πλήρη ευθύνη των εθνικών αρχών.

71 Η διαπίστωση αυτή δεν διακυβεύεται από κανένα επιχείρημα προβληθέν από τον προσφεύγοντα και την παρεμβαίνουσα.

72 Πρώτον, η αρχή της αγαστής συνεργασίας συνεπάγεται την υποχρέωση των κρατών μελών να λαμβάνουν κάθε μέτρο κατάλληλο να εξασφαλίζει την εφαρμογή και την αποτελεσματικότητα του κοινοτικού δικαίου και επιβάλλει στα κοινοτικά όργανα αμοιβαίες υποχρεώσεις αγαστής συνεργασίας με τα κράτη μέλη (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 26ης Νοεμβρίου 2002, C-275/00, First και Franex, Συλλογή 2002, σ. I-10943, σκέψη 49, και της 4ης Μαρτίου 2004, C-344/01, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-2081, σκέψη 79). Η αρχή αυτή συνεπάγεται ότι οι εθνικές δικαστικές αρχές, όταν η OLAF τους διαβιβάζει πληροφορίες κατ' εφαρμογήν του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 1073/1999, πρέπει να εξετάζουν προσεκτικά τις πληροφορίες αυτές και να συνάγουν τα πρόσφορα συμπεράσματα για τη διασφάλιση της τηρήσεως του κοινοτικού δικαίου, ενδεχομένως κινώντας ένδικες διαδικασίες εάν κρίνουν ότι τούτο δικαιολογείται. Εντούτοις, η υποχρέωση αυτή ενδελεχούς ελέγχου δεν επιβάλλει να αποδίδεται στην προαναφερθείσα διάταξη ερμηνεία προσδίδουσα δεσμευτικό χαρακτήρα στις επίμαχες διαβιβάσεις πληροφοριών, υπό την έννοια ότι οι εθνικές αρχές υποχρεούνται να λάβουν συγκεκριμένα μέτρα, διότι η ερμηνεία αυτή μεταβάλλει την κατανομή των καθηκόντων και ευθυνών που προβλέπεται για την εκτέλεση του κανονισμού 1073/1999 (προαναφερθείσα διάταξη της 19ης Απριλίου 2005, Tillack κατά Επιτροπής, σκέψη 33).

73 Εξάλλου, το άρθρο 6, παράγραφος 6, του κανονισμού 1073/1999, που αφορά τις διεξαγόμενες από την OLAF έρευνες, και ο κανονισμός 2185/96, σχετικά με τους ελέγχους και τις εξακριβώσεις που διεξάγει επιτοπίως η Επιτροπή με σκοπό την

προστασία των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων από απάτες και λοιπές παρατυπίες, αφορούν τις εξουσίες έρευνας που έχει η OLAF και η Επιτροπή. Μολονότι η αγαστή συνεργασία που προσδοκάται από τα κράτη μέλη, κατά την άσκηση των εν λόγω εξουσιών έρευνας, συνεπάγεται ότι οι αρμόδιες εθνικές αρχές συνδράμουν τις ενέργειες που διεξάγονται επ' ονόματι της Κοινότητας, δεν έχει σχέση με τα προνόμια των εν λόγω αρχών, ιδίως των δικαστικών αρχών, και δεν συνεπάγεται ανάμειξη στις αρμοδιότητες των δικαστικών αρχών.

74 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι η OLAF μπορούσε να μετάσχει ως πολιτικώς ενάγουσα στη βελγική ποινική δίκη για να έχει πρόσβαση στα έγγραφα που κατασχέθηκαν στην κατοικία και στον τόπο εργασίας του ενδιαφερομένου, παρατηρείται ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι υπήρχε η δυνατότητα αυτή, δεν ασκεί επιρροή στο αν η πράξη με την οποία η OLAF διαβιβάζει πληροφορίες σε εθνικές δικαστικές αρχές μπορεί να προσβληθεί ή όχι.

75 Τρίτον, στην προαναφερθείσα απόφαση Hamill κατά Επιτροπής, η οποία έχει ως αντικείμενο αγωγή αποζημιώσεως και όχι προσφυγή ακυρώσεως, ουδόλως επισημαίνεται ότι η διαβίβαση πληροφοριών από την OLAF βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 1073/1999 παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα δυνάμενα να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος.

76 Τέταρτον, δεν μπορούν να γίνουν δεκτά τα πραγματικά περιστατικά που επικαλέστηκε ο προσφεύγων, τα οποία αποδεικνύουν, κατά την άποψή του, ότι οι βελγικές δικαστικές αρχές δεν ενήργησαν με κάθε ανεξαρτησία αλλά σύμφωνα με τα αιτήματα της OLAF.

77 Όσον αφορά, αφενός, τη δήλωση του πρόεδρου της επιτροπής εποπτείας της OLAF ενώπιον της House of Lords Select Committee on the European Union, της 19ης Μαΐου 2004, ο προσφεύγων δεν προσκομίζει κανένα στοιχείο βάσει του οποίου το Πρωτοδικείο μπορεί να εξακριβώσει το περιεχόμενο της δηλώσεως αυτής και, επομένως, δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη.

78 Όσον αφορά, αφετέρου, την προσωρινή έκθεση που επισυνάφθηκε στην επιστολή που απευθύνθηκε στις βελγικές δικαστικές αρχές, τα σημεία 2.2 και 2.3 είναι διατυπωμένα αντιστοίχως ως εξής:

«Όπως ήδη συζητήθηκε με την Εισαγγελία του Αμβούργου [...], στις 13 Ιανουαρίου 2004, και με την Εισαγγελία των Βρυξελλών [...], στις 16 Ιανουαρίου 2004, η διαβίβαση πληροφοριών στις δύο δικαστικές αρχές καθίσταται απαραίτητη για να κινηθούν ανεξάρτητες αλλά συντονισμένες διαδικασίες·

[...]

Είναι ευκταία μια ταχεία δράση δεδομένου ότι ο H. Tillack, σύμφωνα με πληροφορίες μας, θα φύγει από τις Βρυξέλλες κατά τη διάρκεια του Μαρτίου 2004 για να γίνει ανταποκριτής του *Stern* στην Ουάσιγκτον [...] Μετά την αναχώρησή του από τις Βρυξέλλες, ουσιώδη αποδεικτικά στοιχεία μπορούν να εξαφανιστούν οριστικώς.»

79 Εντούτοις, όσον αφορά το σημείο 2.2 της προσωρινής εκθέσεως, ο προσφεύγων δεν αμφισβητεί τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι οι επαφές μεταξύ της OLAF και των εθνικών Εισαγγελιών αφορούσαν αμιγώς τυπικά θέματα, όπως το ζήτημα σε ποιο πρόσωπο έπρεπε να διαβιβασθούν οι πληροφορίες. Όσον αφορά το σημείο 2.3, μολονότι διαπιστώνεται ότι η OLAF εξέφρασε πράγματι την επιθυμία ταχείας εξετάσεως της επίμαχης υποθέσεως, η επιθυμία αυτή ουδόλως δεσμεύει τις βελγικές δικαστικές αρχές. Πράγματι, δεν μπορεί να εξομοιωθεί με αίτημα, προς τις βελγικές αρχές, με σκοπό την κίνηση ένδικης διαδικασίας ή τη λήψη κάθε άλλου μέτρου. Κατά τα λοιπά, το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 1073/1999, σχετικά με τη διαβίβαση πληροφοριών που έχουν συλλεγεί κατά τη διάρκεια ερευνών προς τις αρμόδιες εθνικές αρχές, προβλέπει απλώς τη διαβίβαση των εν λόγω πληροφοριών στις εθνικές αρχές στις οποίες εναπόκειται, κατά την άσκηση των δικών τους αρμοδιοτήτων, να αποφασίσουν για τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί.

80 Τέλος, είναι ανίσχυρο το επιχείρημα που αντλείται από τη μη ύπαρξη αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας. Πράγματι, το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί, καθεαυτό, να στηρίξει το παραδεκτόν προσφυγής (διατάξεις του Πρωτοδικείου της 19ης Σεπτεμβρίου 2005, Τ-247/04, Aseprofar και Edifa κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-3449,, σκέψη 59, και της 28ης Νοεμβρίου 2005, Τ-236/04 και Τ-241/04, ΕΕΒ και Stichting Natuur en Milieu κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-4945, σκέψη 68). Κατά τα λοιπά, από τη δικογραφία και τις συζητήσεις κατά τη δημόσια συνεδρίαση προκύπτει ότι ο προσφεύγων άσκησε αγωγή ενώπιον των βελγικών δικαστηρίων, κατόπιν δε ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου κατά των μέτρων που έλαβαν οι βελγικές δικαστικές αρχές μετά τη διαβίβαση των πληροφοριών από την OLAF στις 11 Φεβρουαρίου 2004. Εξάλλου, ο προσφεύγων είχε τη δυνατότητα να καλέσει τα εθνικά δικαστήρια, τα οποία δεν είναι αρμόδια για να διαπιστώσουν τα ίδια το ανίσχυρο της πράξεως με την οποία η OLAF διαβίβασε τις πληροφορίες στις βελγικές δικαστικές αρχές (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Οκτωβρίου 1987, 314/85, Foto-Frost, Συλλογή 1987, σ. 4199, σκέψη 20), να ερωτήσουν συναφώς το Δικαστήριο υποβάλλοντας προδικαστικό ερώτημα.

81 Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι επειδή η διαβίβαση πληροφοριών βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 1073/1999 στερείται, εν προκειμένω, δεσμευτικού εννόμου αποτελέσματος, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως πράξη δυνάμενη να επηρεάσει τη νομική θέση του προσφεύγοντος.

82 Κατά συνέπεια, είναι απαράδεκτα τα αιτήματα που διώκουν την ακύρωση της πράξης με την οποία η OLAF διαβίβασε, στις 11 Φεβρουαρίου 2004, πληροφορίες στις βελγικές και γερμανικές δικαστικές αρχές.

Επί των αιτημάτων που σκοπούν την αποκατάσταση της προβαλλομένης ζημίας

Επί του παραδεκτού

— Επιχειρήματα των διαδίκων

83 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η αγωγή αποζημιώσεως περιλαμβάνει δύο διαφορετικά αιτήματα. Τα αιτήματα αυτά αφορούν την αποκατάσταση της ζημίας που φέρεται

ότι προκλήθηκε, αφενός, από την «καταγγελία» και, αφετέρου, από τα ανακοινωθέντα Τύπου της OLAF του Μαρτίου 2002 και Σεπτεμβρίου 2003 καθώς και από άλλες δημόσιες δηλώσεις της OLAF.

84 Η αγωγή αυτή είναι απαράδεκτη στο σύνολό της διότι δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

85 Εξάλλου, το αίτημα αποζημιώσεως σχετικά με την «καταγγελία» OLAF είναι απαράδεκτο, εφόσον αυτή η αγωγή αποζημιώσεως συνδέεται στενά με την προσφυγή ακυρώσεως, η οποία κρίθηκε καθεαυτή απαράδεκτη.

86 Κατ' αρχάς, ο προσφεύγων θεωρεί ότι η σχετική με την «καταγγελία» της OLAF αγωγή αποζημιώσεως είναι παραδεκτή. Τονίζει ότι οι μη σύννομες ενέργειες της OLAF δεν μπορεί να εκφεύγουν του δικαστικού ελέγχου.

87 Στη συνέχεια, ο προσφεύγων αμφισβητεί το επιχείρημα ότι η αγωγή αποζημιώσεως είναι απαράδεκτη αν η αιτία της ζημίας αποτελεί το αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, η οποία είναι καθευατή απαράδεκτη.

88 Τέλος, ο προσφεύγων φρονεί ότι το δικόγραφο της προσφυγής πληροί τις προϋποθέσεις παραδεκτού του Κανονισμού Διαδικασίας και είναι επαρκώς σαφές ώστε η καθής μπορεί να προετοιμάσει την άμυνά της. Πράγματι, στο δικόγραφο της προσφυγής περιγράφεται η μη σύννομη συμπεριφορά της OLAF, η προκληθείσα ζημία και οι λόγοι για τους οποίους υπάρχει αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της μη σύννομης αυτής συμπεριφοράς και της εν λόγω ζημίας.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

89 Κατά πάγια νομολογία, δυνάμει του άρθρου 21, παράγραφος 1, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, εφαρμοστέου στην ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία δυνάμει του άρθρου 53, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού αυτού και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να αναφέρει το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των προβαλλομένων ισχυρισμών. Οι ενδείξεις αυτές πρέπει να είναι αρκούντως σαφείς και ακριβείς ώστε να μπορεί ο αντίδικος να προετοιμάσει την άμυνά του και το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί της προσφυγής ή της αγωγής, ενδεχομένως, χωρίς πρόσθετα στοιχεία. Για να εξασφαλιστεί η ασφάλεια δικαίου και η ορθή απονομή της δικαιοσύνης είναι απαραίτητο, για να είναι παραδεκτός ένας λόγος ακυρώσεως, τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται να προκύπτουν τουλάχιστον συνοπτικά, αλλά κατά τρόπο συνεκτικό και κατανοητό, από το ίδιο το δικόγραφο (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1997, Τ-38/96, Guérin automobiles κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1223, σκέψη 41, και της 16ης Μαρτίου 2004, Τ-157/01, Danske Busvognmænd κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-917, σκέψη 45).

90 Για να ικανοποιεί τις ανωτέρω απαιτούμενες προϋποθέσεις, το δικόγραφο με το οποίο ζητείται η αποκατάσταση των ζημιών που προκάλεσε κοινοτικό όργανο πρέπει να περιλαμβάνει στοιχεία επιτρέποντα την εξατομίκευση της συμπεριφοράς που ο προσφεύγων προσάπτει στο θεσμικό όργανο, τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της συμπεριφοράς και της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη, καθώς και τον χαρακτήρα και την έκταση της εν λόγω ζημίας (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1996, Τ-387/94, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-961, σκέψη 107, και της 10ης Φεβρουαρίου 2004, Τ-215/01, Τ-220/01 και Τ-221/01, Calberson GE κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-587, σκέψη 176).

91 Εν προκειμένω, επισημαίνεται, κατ' αρχάς, ότι τα αιτήματα του δικογράφου της προσφυγής που σκοπούν την αποκατάσταση της προβαλλομένης ζημίας είναι πολύ συνοπτικά. Εντούτοις, μπορούν να εξατομικεύσουν δύο προβαλλόμενες υπαίτιες συμπεριφορές της OLAF, οι οποίες, σύμφωνα με τον προσφεύγοντα, του προκάλεσαν ζημία. Η πρώτη αφορά την «καταγγελία» της OLAF ενώπιον των

βελγικών δικαστικών αρχών. Η δεύτερη αποτελείται από τα αποσπάσματα Τύπου της OLAF της 27ης Μαρτίου 2002 και της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, καθώς και από τις δηλώσεις του εκπροσώπου Τύπου της OLAF που δημοσιεύθηκαν στην *European Voice* στις 4 Απριλίου 2002 και τις δηλώσεις του γενικού διευθυντή της OLAF που μεταδόθηκαν στη Stern TV στις 24 Μαρτίου 2004.

92 Στη συνέχεια, από το δικόγραφο της προσφυγής προκύπτει ότι η ζημία την οποία προβάλλει ότι υπέστη ο προσφεύγων εξ αιτίας των διαφόρων προβαλλομένων υπαιτίων συμπεριφορών της OLAF συνίσταται σε προσβολή της φήμης του και της επαγγελματικής του υπόληψης. Από το δικόγραφο της προσφυγής μπορεί επίσης να εξακριβωθεί η έκταση της προβαλλομένης ζημίας που προκάλεσε η OLAF.

93 Τέλος, ο προσφεύγων αναφέρει την ύπαρξη αιτιώδους συναφείας μεταξύ της προβαλλομένης ζημίας και των διαφόρων υπαιτίων συμπεριφορών που προσάπτονται στην OLAF.

94 Εξάλλου, από την αναπτυχθείσα εκ μέρους της Επιτροπής επιχειρηματολογία περί του βασίμου της προσφυγής προκύπτει ότι η Επιτροπή μπόρεσε να προετοιμάσει την άμυνά της επωφελώς όσον αφορά τους όρους στοιχειοθετήσεως της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας.

95 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί η αιτίαση την οποία αντλεί η Επιτροπή από το μη συμβατό του δικογράφου της προσφυγής προς τις επιταγές του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του Κανονισμού Διαδικασίας.

96 Η Επιτροπή υποστηρίζει επίσης ότι η αγωγή αποζημιώσεως σχετικά με την «καταγγελία» της OLAF είναι απαράδεκτη διότι συνδέεται στενά με προσφυγή ακυρώσεως, η οποία είναι καθεαυτή απαράδεκτη.

97 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η αγωγή αποζημιώσεως είναι αυτοτελές μέσο δικαστικής προστασίας, το οποίο έχει ιδιαίτερη λειτουργία στο πλαίσιο του συστήματος των μέσων δικαστικής προστασίας και εξαρτάται από προϋποθέσεις ασκήσεως οι οποίες τέθηκαν με γνώμονα το ειδικό αντικείμενό του. Ενώ σκοπός της προσφυγής ακυρώσεως και της προσφυγής κατά παραλείψεως είναι να επιβληθεί κύρωση λόγω του παράνομου χαρακτήρα μιας νομικώς δεσμευτικής πράξεως ή λόγω της ελλείψεως τέτοιας πράξεως, η αγωγή αποζημιώσεως έχει ως αντικείμενο αίτηση αποκαταστάσεως ζημίας απορρέουσας από παράνομη πράξη ή συμπεριφορά καταλογιστέα σε κοινοτικό όργανο ή οργανισμό (βλ., απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Μαρτίου 2004, C-234/02 P, Διαμεσολαβητής κατά Lamberts, Συλλογή 2004, σ. I-2803, σκέψη 59, και την παρατιθέμενη νομολογία).

98 Επομένως, οι πολίτες οι οποίοι, λόγω των προϋποθέσεων παραδεκτού του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, δεν μπορούν να προσβάλουν απευθείας ορισμένες κοινοτικές πράξεις ή μέτρα έχουν εντούτοις τη δυνατότητα να αμφισβητήσουν συμπεριφορά στερουμένη χαρακτήρα αποφάσεως, η οποία ως εκ τούτου δεν μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, ασκώντας την αγωγή στοιχειοθετήσεως εξωσυμβατικής ευθύνης του άρθρου 235 ΕΚ και του άρθρου 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, καθόσον η συμπεριφορά αυτή μπορεί να στοιχειοθετήσει την ευθύνη της Κοινότητας (προαναφερθείσα απόφαση Philip Morris International κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 123, και προαναφερθείσα απόφαση Camós Grau κατά Επιτροπής, σκέψη 78).

99 Επομένως, η αγωγή αποζημιώσεως που άσκησε ο προσφεύγων με σκοπό την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη από την προσαπτόμενη στην OLAF συμπεριφορά πρέπει να εξεταστεί, όσον αφορά το παραδεκτόν της, ανεξαρτήτως της προσφυγής ακυρώσεως.

100 Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι είναι παραδεκτά τα αιτήματα του προσφεύγοντος περί αποκαταστάσεως της ζημίας που του προκάλεσε η προβαλλομένη υπαίτια συμπεριφορά της OLAF.

Επί της ουσίας

— Επιχειρήματα των διαδίκων

101 Ο προσφεύγων θεωρεί ότι οι υπαίτιες διοικητικές πράξεις συνίστανται, κατ' αρχάς, στην «καταγγελία» που κατέθεσε η OLAF ενώπιον των βελγικών δικαστικών αρχών. Η καταγγελία αυτή δεν είναι σύννομη διότι παραβίασε πολλούς ουσιώδεις τύπους και το θεμελιώδες δικαίωμα της ελευθερίας του Τύπου. Ο προσφεύγων σκοπεί επίσης τα ανακοινωθέντα Τύπου της OLAF του Μαρτίου 2002 και Σεπτεμβρίου 2003. Συναφώς, ο Διαμεσολαβητής δήλωσε ότι το ανακοινωθέν Τύπου του Μαρτίου 2002, το οποίο στηρίζεται σε φήμες, συνιστά προδήλως πράξη κακής διοικήσεως και προσβάλλει την αρχή της αναλογικότητας. Επομένως, το ανακοινωθέν αυτό πρέπει, καθεαυτό, να θεωρηθεί ως παράνομη διοικητική πράξη. Το ανακοινωθέν Τύπου του Σεπτεμβρίου 2003, που επαναλαμβάνει τους ισχυρισμούς που περιλαμβάνονται στο ανακοινωθέν Τύπου του Μαρτίου 2002, συνιστά επίσης περίπτωση κακής διοικήσεως και προσβάλλει την αρχή της αναλογικότητας. Τέλος, ο προσφεύγων αναφέρεται στις δηλώσεις του εκπροσώπου Τύπου της OLAF, όπως δημοσιεύθηκαν στο περιοδικό *European Voice* της 4ης Απριλίου 2002, και στις δηλώσεις του διευθυντή της OLAF που μεταδόθηκαν στη Stern TV στις 24 Μαρτίου 2004. Οι δηλώσεις αυτές μπορούν να θίξουν τη φήμη του προσφεύγοντος και, επειδή βασίζονται σε απλές διαδόσεις, προσβάλλουν επίσης την αρχή της χρηστής διοικήσεως.

102 Ο προσφεύγων υποστηρίζει επίσης ότι η OLAF υπερέβη το περιθώριο εκτιμήσεως που υπέχει. Λαμβανομένης υπόψη της σοβαρότητας των διαπραχθέντων σφαλμάτων, η συμπεριφορά της OLAF πρέπει να θεωρηθεί ότι συνιστά κατάφωρη παραβίαση κανόνα του κοινοτικού δικαίου.

103 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι υπέστη μείζονα ηθική βλάβη που συνίσταται στην προσβολή της φήμης του και της επαγγελματικής του υπόληψης. Αφενός, θα του είναι δυσχερέστερο να λαμβάνει πληροφορίες από τις πηγές που χρησιμοποιεί για την άσκηση του επαγγέλματός του. Αφετέρου, η πώληση των άρθρων του σε εφημερίδες και περιοδικά θα εμποδιστεί σημαντικά. Επομένως, οι πράξεις της

OLAF έθιξαν σοβαρά τις δυνατότητες εξελίξεως της σταδιοδρομίας του προσφεύγοντος. Εξάλλου, η ηθική βλάβη είναι ιδιαίτερα κατάφωρη όταν οι ψευδείς κατηγορίες οδηγούν στην κίνηση ποινικών διώξεων, σε έρευνες και κατασχέσεις, όπως εν προκειμένω. Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο να καθορίσει το ακριβές ποσό της χρηματικής καταδίκης, το οποίο μπορεί να τον αποζημιώσει και να είναι αποτρεπτικό για την Επιτροπή. Ο προσφεύγων προτείνει προσωρινώς ποσόν 250 000 ευρώ.

104 Όσον αφορά την αιτιώδη συνάφεια, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η ζημία στη φήμη του προκλήθηκε από τα ανακοινωθέντα Τύπου της OLAF και τις δηλώσεις που ακολούθησαν, το δε κύριο σημείο είναι η καταγγελία της OLAF ενώπιον των βελγικών δικαστικών αρχών, η οποία οδήγησε σε έρευνα στην κατοικία του και στον τόπο εργασίας του. Συναφώς, οι ανακριτές της OLAF σύστησαν στις δικαστικές αρχές και τους ανακοίνωσαν, με την καταγγελία, πληροφορίες δυνάμενες να τις παραπλανήσουν ως προς το επείγον και την ανάγκη δράσεως. Σύμφωνα με τον προσφεύγοντα, το γεγονός ότι οι βελγικές αρχές έδρασαν με ορισμένη ελαφρότητα δεν θίγει το βάσιμο της προσφυγής.

105 Όσον αφορά τα ανακοινωθέντα Τύπου και τις άλλες δημόσιες δηλώσεις της OLAF, ο προσφεύγων τονίζει ότι η OLAF εξαιρετικώς δημοσίευσε ανακοινωθέντα σχετικά με την κίνηση έρευνας. Εξάλλου, σύμφωνα με τον προσφεύγοντα, οποιοσδήποτε ενδιαφερόταν για την υπόθεση τον αναγνώριζε αμέσως ως τον δημοσιογράφο που δωροδόκησε υπάλληλο των Κοινοτήτων. Επιπλέον, τα πραγματικά περιστατικά, όπως είναι γνωστά σήμερα, είναι προφανώς σαφώς σοβαρότερα από τα περιστατικά που εξέτασε ο Διαμεσολαβητής το 2003. Πράγματι, η OLAF επιδόθηκε σε παραπληροφόρηση του Διαμεσολαβητή ισχυριζόμενη ότι είχε πληροφορίες από σίγουρες πηγές, μεταξύ άλλων από μέλη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ενώ μοναδική πηγή της ήταν ο G.

106 Με το υπόμνημά του απαντήσεως, ο προσφεύγων τονίζει ότι οι δημόσιοι ισχυρισμοί της OLAF δεν συνιστούν μόνον περίπτωση κακής διοικήσεως αλλά και προσβολή των αρχών της χρηστής διοικήσεως, του τεκμηρίου αθωότητας καθώς και του

δικαιώματος για δίκαιη δίκη. Η δημοσίευση των ανακοινωθέντων Τύπου συνιστά επίσης παράβαση του άρθρου 8 του κανονισμού 1073/1999, εφόσον οι κοινοποιηθείσες πληροφορίες που είχαν ληφθεί στο πλαίσιο εσωτερικών ερευνών καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο.

107 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι οι δύο αιτήσεις αποζημιώσεως δεν είναι βάσιμες.

108 Πρώτον, ως προς την αίτηση αποζημιώσεως που αφορά τη διαβίβαση πληροφοριών στις βελγικές και γερμανικές δικαστικές αρχές, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η OLAF δεν παραβίασε κανένα κανόνα δικαίου. Εξάλλου, ο προσφεύγων δεν απέδειξε ότι συντρέχει κατάφωρη παράβαση των ορίων που επιβάλλονται στην εξουσία εκτιμήσεως της OLAF.

109 Όσον αφορά το υποστατό της προβαλλομένης ζημίας, το δικόγραφο της προσφυγής δεν παρέχει συγκεκριμένες πληροφορίες ως προς την ιδιαίτερη επαγγελματική κατάσταση του προσφεύγοντος. Ο προσφεύγων είναι μισθωτός υπάλληλος του περιοδικού *Stern* και η φήμη του δεν εθίγη από την έρευνα και την κατάσχεση εκ μέρους των βελγικών αρχών.

110 Κυρίως, ο προσφεύγων δεν απέδειξε την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της διαβιβάσεως των πληροφοριών από την OLAF και της ζημίας που προβάλλει ότι υπέστη. Πράγματι, δύο κυρίαρχες πράξεις της διακριτικής εξουσίας των βελγικών αρχών καταλύουν κάθε αιτιώδη συνάφεια: η κίνηση ένδικης έρευνας και η έρευνα και η κατάσχεση. Μόνον οι τελευταίες πράξεις συνιστούν την άμεση και αποφασιστική αιτία της προβαλλομένης ζημίας. Σύμφωνα με την Επιτροπή, ελλείψει επιτοπίου έρευνας, η οποία εμπίπτει στη διακριτική ευχέρεια των εθνικών αρχών, δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος να θιγεί το ανώνυμο των πληροφοριοδοτών του προσφεύγοντος.

Αν ο προσφεύγων κρίνει ότι έχει υποστεί ζημία λόγω της επιτόπιας έρευνας, πρέπει να ζητήσει την αποκατάσταση της ζημίας από το βελγικό δημόσιο.

111 Δεύτερον, ως προς την αίτηση αποζημιώσεως που αφορά τα ανακοινωθέντα Τύπου και τις άλλες δημόσιες δηλώσεις, η Επιτροπή κρίνει ότι η OLAF δεν παραβίασε κανένα κανόνα δικαίου θίγοντας τον προσφεύγοντα και, μεταξύ άλλων, τη φήμη του. Συγκεκριμένα, το ανακοινωθέν Τύπου της 27ης Μαρτίου 2002 δεν αναφέρει το όνομα δημοσιογράφου ή οργάνου του τύπου. Μόνον σε ανακοινωθέν του *Stern*, που δημοσιεύθηκε στις 28 Μαρτίου 2002, το περιοδικό αυτό βεβαίωσε ότι κατείχε κατ' αποκλειστικότητα τα δημοσιοποιηθέντα έγγραφα και ότι είχε αποκαλυφθεί το όνομα του δημοσιογράφου. Επιπλέον, το ανακοινωθέν της 27ης Μαρτίου 2002 περιέγραψε όσο το δυνατόν πιο ουδέτερα το κύριο αντικείμενο της κινηθείσας εσωτερικής έρευνας. Ανταποκρινόταν στην πραγματικότητα και δεν ήταν δυσανάλογο. Αν θεωρηθεί ότι ο εκπρόσωπος Τύπου της OLAF υπήρξε αμετροεπής στις δηλώσεις του, σημαίνει ότι η OLAF στερείται κάθε δικαιώματος να δημοσιεύσει ανακοινωθέντα Τύπου για την κίνηση έρευνας και το αντικείμενό της. Επικουρικώς, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η OLAF δεν υπερέβη σοβαρώς και προδήλως τα όρια που επιβάλλονται στην εξουσία εκτιμήσεώς της κατά τη διαχείριση των σχέσεών της με τα μέσα μαζικής ενημερώσεως.

112 Περαιτέρω, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι δεν υφίσταται, εν πάση περιπτώσει, καμία αιτιώδης συνάφεια μεταξύ του ανακοινωθέντος Τύπου της 27ης Μαρτίου 2002 και της ενδεχόμενης ζημίας της φήμης του προσφεύγοντος. Σύμφωνα με την καθής, ακόμη και αν υποτεθεί ότι το κοινό αντιλήφθηκε ότι το ανακοινωθέν Τύπου της OLAF, από της δημοσιεύσεώς του, αναφερόταν στον προσφεύγοντα, το δημοσιευθέν την επομένη ημέρα ανακοινωθέν Τύπου του *Stern* διέρρηξε κάθε αιτιώδη συνάφεια.

113 Τέλος, όσον αφορά τα αιτήματα του Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι τα πραγματικά περιστατικά επί των οποίων στήριξε τη σύσταση του 2003 διαφέρουν από αυτά που η Επιτροπή υπέβαλε στο Πρωτοδικείο στην παρούσα διαδικασία. Επιπλέον, η διαπίστωση περιπτώσεως κακής διοικήσεως από τον Διαμεσολαβητή

δεν αντιστοιχεί στη δικαστική διαπίστωση προσβολής των δικαιωμάτων του προσφεύγοντος από την Επιτροπή. Ειδικότερα, ο Διαμεσολαβητής δεν εξέτασε το ζήτημα αν η OLAF διέπραξε κατάφωρη παράβαση κανόνα δικαίου. Εξάλλου, ο Διαμεσολαβητής εφάρμοσε άλλους κανόνες περί του βάρους αποδείξεως από τους διέποντες την αγωγή στοιχειοθετήσεως εξωσυμβατικής ευθύνης βάσει του άρθρου 235 ΕΚ και του άρθρου 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ. Πράγματι, ο Διαμεσολαβητής και ο κοινοτικός δικαστής εφαρμόζουν διαφορετικά κριτήρια και μεθόδους εκτιμήσεως, που αντανακλούν τη σαφώς διαφορετική φύση και λειτουργία τους.

114 Η IFJ θεωρεί ότι η OLAF υπερέβη προδήλως τα όρια της διακριτικής της ευχέρειας ή εκτιμήσεως δίνοντας πληροφορίες στις βελγικές και γερμανικές δικαστικές αρχές με βάση απλές φήμες ή κερδοσκοπίες. Η εκτίμηση αυτή έπρεπε να γίνει λαμβάνοντας υπόψη, ιδιαίτερα, τις διατάξεις του κανονισμού 1073/1999 και τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των ενδιαφερομένων προσώπων.

115 Η παρεμβαίνουσα θεωρεί ότι η OLAF προσέβαλε την ελευθερία του Τύπου, το δικαίωμα προστασίας της ιδιωτικής ζωής και κατοικίας, τη Συνθήκη ΕΚ, την Ευρωπαϊκή Σύμβαση Προστασίας των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, τον κανονισμό 1073/1999 καθώς και ορισμένους διαδικαστικούς κανόνες.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

116 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας λόγω ελλείψεως νομιμότητας της προσαπτομένης στα όργανά της συμπεριφοράς, υπό την έννοια του άρθρου 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, εξαρτάται από την πλήρωση ενός συνόλου προϋποθέσεων, δηλαδή: το μη σύννομο της προσαπτομένης στα όργανα συμπεριφοράς, το υποστατό της ζημίας και την ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της εν λόγω συμπεριφοράς και της προβαλλομένης ζημίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Σεπτεμβρίου 1982, 26/81, Oleifici Mediterranei κατά ΕΟΚ,

Συλλογή 1982, σ. 3057, σκέψη 16· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 1996, Τ-175/94, International Procurement Services κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-729, σκέψη 44· της 16ης Οκτωβρίου 1996, Τ-336/94, Efisol κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1343, σκέψη 30, και της 11ης Ιουλίου 1997, Τ-267/94, Oleifici Italiani κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1239, σκέψη 20).

117 Όσον αφορά την πρώτη προϋπόθεση, η νομολογία απαιτεί να αποδεικνύεται κατάφωρη παραβίαση του κανόνα δικαίου που αποσκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες (απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψη 42). Όσον αφορά την προϋπόθεση ότι η παράβαση πρέπει να είναι κατάφωρη, το αποφασιστικό κριτήριο είναι το αν συντρέχει, εκ μέρους του οικείου κοινοτικού οργάνου, πρόδηλη και σοβαρή υπέρβαση των ορίων που επιβάλλονται στην εξουσία του εκτιμήσεως. Όταν το κοινοτικό αυτό όργανο δεν διαθέτει παρά αισθητά μειωμένο ή και ανύπαρκτο περιθώριο εκτιμήσεως, η απλή παράβαση του κοινοτικού δικαίου μπορεί να αρκεί προς απόδειξη της υπάρξεως κατάφωρης παραβάσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Δεκεμβρίου 2002, C-312/00 P, Επιτροπή κατά Camar και Tico, Συλλογή 2002, σ. I-11355, σκέψη 54· απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιουλίου 2001, Τ-198/95, Τ-171/96, Τ-230/97, Τ-174/98 και Τ-225/99, Comafrica και Dole Fresh Fruit Europe κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-1975, σκέψη 134).

118 Όσον αφορά την προϋπόθεση σχετικά με την αιτιώδη συνάφεια, η Κοινότητα μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνη μόνο για τη ζημία που απορρέει κατά τρόπο επαρκώς άμεσο από την παράτυπη συμπεριφορά του οικείου οργάνου (απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Οκτωβρίου 1979, 64/76 και 113/76, 167/78 και 239/78, 27/79, 28/79 και 45/79, Dumortier Frères κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 515, σκέψη 21, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Φεβρουαρίου 2003, Τ-333/01, Meyer κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-117, σκέψη 32). Αντιθέτως, δεν εναπόκειται στην Επιτροπή να αποκαθιστά κάθε επιζήμια συνέπεια, ακόμη και απομακρυσμένη, των συμπεριφορών των οργάνων της (βλ., συναφώς, την προαναφερθείσα απόφαση Dumortier Frères κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 21).

119 Εφόσον δεν πληρούται μία από τις προϋποθέσεις αυτές, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι λοιπές προϋποθέσεις (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Σεπτεμβρίου 1994, C-146/91, KYDEP κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-4199, σκέψεις 19 και 81, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Φεβρουαρίου 2002, Τ-170/00, Förde-Reederei κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-515, σκέψη 37).

120 Το βάσιμο των διαφόρων επιχειρημάτων που προβάλλει ο προσφεύγων πρέπει να εξακριβωθεί ενόψει της νομολογίας αυτής.

121 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι η προστασία της ιδιωτικής ζωής και της κατοικίας, η ελευθερία του Τύπου, η αρχή του τεκμηρίου αθωότητας και το δικαίωμα για δίκαιη δίκη, τα οποία αποτελούν θεμελιώδη δικαιώματα, απονέμουν στους ιδιώτες δικαιώματα, την τήρηση των οποίων πρέπει να διασφαλίζει ο κοινοτικός δικαστής. Συναφώς, ο προσφεύγων προβάλλει δύο υπαίτιες συμπεριφορές της OLAF οι οποίες, εφόσον είναι διαφορετικής φύσεως, πρέπει να εξεταστούν χωριστά.

122 Πρώτον, όσον αφορά το αίτημα αποκαταστάσεως της ζημίας που προβάλλεται ότι προκύπτει από την «καταγγελία» της OLAF, διαπιστώθηκε ότι εναπόκειται στις δικαστικές αρχές να εκτιμήσουν τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί στις πληροφορίες που διαβίβασε η OLAF, βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 1073/1999, χωρίς η διαβίβαση αυτή να έχει οποιονδήποτε δεσμευτικό χαρακτήρα ως προς αυτές (βλ. σκέψη 70 ανωτέρω). Κατά συνέπεια, η συμπεριφορά των εθνικών δικαστικών αρχών, που αποφάσισαν, στο πλαίσιο των δικών τους δικαιωμάτων, την κίνηση ένδικης διαδικασίας και τη διεξαγωγή στη συνέχεια έρευνας, αποτελεί την αφετηρία της ζημίας που προβάλλει ο προσφεύγων.

123 Εξάλλου, ο προσφεύγων δεν εξηγεί πώς μπορεί να θίξει τη φήμη του και την επαγγελματική του υπόληψη η διαβίβαση πληροφοριών στις εθνικές δικαστικές αρχές, η οποία είναι απόρρητη και ως προς την οποία ο προσφεύγων δεν υποστήριξε ότι παραβιάστηκε το απόρρητο.

124 Επομένως, ο προσφεύγων δεν απέδειξε την ύπαρξη επαρκώς άμεσης αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της διαβιβάσεως των πληροφοριών από την OLAF στις βελγικές δικαστικές αρχές, βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 1073/1999 και της προβαλλομένης ζημίας.

125 Επομένως, εφόσον η προϋπόθεση στοιχειοθετήσεως της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας που αφορά την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της προβαλλομένης ζημίας και της συμπεριφοράς της OLAF δεν πληρούται εν προκειμένω, η αίτηση αποζημιώσεως σχετικά με την «καταγγελία» της OLAF πρέπει να απορριφθεί χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι λοιπές προϋποθέσεις στοιχειοθετήσεως της εν λόγω ευθύνης.

126 Δεύτερον, όσον αφορά την αίτηση αποκαταστάσεως της ζημίας που προβάλλεται ότι απορρέει από τα ανακοινωθέντα Τύπου της OLAF, επισημαίνεται ότι ο προσφεύγων παραπέμπει στο σχέδιο συστάσεως του Διαμεσολαβητή της 10ης Ιουνίου 2003 και στη σύσταση της 20ής Νοεμβρίου 2003, με την οποία καταλήγει ότι πρόκειται περί περιπτώσεως κακής διοικήσεως, για να συναγάγει ότι το ανακοινωθέν Τύπου της 27ης Μαρτίου 2002 αποτελεί, «καθεαυτό», «μη σύννομη διοικητική πράξη» και το ανακοινωθέν Τύπου της 30ής Σεπτεμβρίου 2003 αποτελεί νέα περίπτωση κακής διοικήσεως και προσβάλλει την αρχή της αναλογικότητας, επειδή επαναλαμβάνει τους ισχυρισμούς του προγενέστερου ανακοινωθέντος.

127 Συναφώς, επισημαίνεται, κατ' αρχάς, ότι η αρχή της χρηστής διοικήσεως, η παραβίαση της οποίας προβάλλεται μόνον στο πλαίσιο αυτό, δεν χορηγεί, καθεαυτή, δικαιώματα σε ιδιώτες (απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Δεκεμβρίου 2001, Τ-196/99, Area Cova κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-3597, σκέψη 43), εκτός αν αποτελεί την έκφραση συγκεκριμένων δικαιωμάτων όπως το δικαίωμα στην αμερόληπτη, δίκαιη και εντός ευλόγου προθεσμίας εξέταση των υποθέσεών του, κατά την έννοια του άρθρου 41 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που θεσπίστηκε στις 7 Δεκεμβρίου 2000 στη Νίκαια (ΕΕ 2000, C 364, σ. 1), πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει εν προκειμένω.

128 Επικουρικότερον, ο χαρακτηρισμός ως «πράξης κακής διοικήσεως» από τον Διαμεσολαβητή δεν σημαίνει, καθεαυτός, ότι η συμπεριφορά της OLAF αποτελεί κατάφωρη παραβίαση κανόνα δικαίου, σύμφωνα με τη νομολογία. Πράγματι, με την εγκαθίδρυση του Διαμεσολαβητή, η Συνθήκη προσέφερε στους πολίτες της Ενώσεως, και ειδικότερα στους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό της Κοινότητας, μια εναλλακτική οδό, έναντι της ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, για την υπεράσπιση των συμφερόντων τους. Αυτή η εναλλακτική εξωδικαστική οδός ανταποκρίνεται σε ειδικά κριτήρια και δεν έχει κατ' ανάγκη τον ίδιο στόχο με εκείνον της δικαστικής προσφυγής απόφαση (προαναφτρθείσα Lamberts κατά Διαμεσολαβητή, σκέψη 65).

129 Επίσης, λαμβανομένης υπόψη της αυτονομίας που έχει χορηγηθεί στην OLAF με τον κανονισμό 1073/1999 και του στόχου γενικού συμφέροντος πληροφορήσεως του κοινού με τα ανακοινωθέντα Τύπου, πρέπει να θεωρηθεί ότι η OLAF διαθέτει περιθώριο εκτιμήσεως ως προς το πρόσφορον και ως προς το περιεχόμενο των ανακοινωθέντων σχετικά με τις δραστηριότητες έρευνας.

130 Εξάλλου, από την εξέταση της διατυπώσεως του ανακοινωθέντος Τύπου της 27ης Μαρτίου 2002 προκύπτει ότι το μόνον απόσπασμα που είναι ενδεχομένως επιζήμιο έχει ως εξής:

«Σύμφωνα με τις πληροφορίες που έλαβε η [OLAF], ένας δημοσιογράφος έλαβε πολλά έγγραφα σχετικά με τον φάκελο της υποθέσεως που αποκαλείται "υπόθεση

Van Buitenen". Δεν αποκλείεται ότι κάποιος εντός της OLAF χρηματίστηκε (και μάλιστα από άλλο όργανο) για να δοθούν οι πληροφορίες αυτές [...]»

131 Ακόμη και αν υποτεθεί ότι τα πρόσωπα που γνώριζαν την υπόθεση μπορούσαν να κάνουν τη συσχέτιση με τον προσφεύγοντα, οι ισχυρισμοί αυτοί, διατυπωθέντες υποθετικώς, χωρίς αναφορά του ονόματος του προσφεύγοντος και του περιοδικού όπου αυτός εργαζόταν, δεν αποτελούν πρόδηλη και σοβαρή παραβίαση των ορίων της εξουσίας εκτιμήσεως της OLAF. Εξάλλου, το ίδιο το *Stern* στο ανακοινωθέν Τύπου της 28ης Μαρτίου 2002 ανέφερε το όνομα του προσφεύγοντος. Η αποκάλυψη της ταυτότητας του προσφεύγοντος, σε σχέση με τις έρευνες της OLAF, δεν αποτελούν επομένως πράξη της OLAF αλλά του περιοδικού *Stern*, όπου εργαζόταν ο προσφεύγων. Ως εκ τούτου, οι προβαλλόμενες ζημίες προσβολής της φήμης και της επαγγελματικής υπολήψεως, που συνδέονται με τη δημοσιοποίηση αυτή, δεν μπορούν να καταλογιστούν στην OLAF. Κατά συνέπεια, το επίμαχο ανακοινωθέν Τύπου δεν αποκαλύπτει καμία κατάφωρη παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από την OLAF.

132 Το από 30 Σεπτεμβρίου 2003 ανακοινωθέν Τύπου της OLAF, που δημοσιεύθηκε κατόπιν του σχεδίου συστάσεως του Διαμεσολαβητή της 18ης Ιουνίου 2003, αποσκοπεί στην άμβλυνση των ισχυρισμών που περιλαμβάνονται στο ανακοινωθέν Τύπου της 27ης Μαρτίου 2002. Κατά συνέπεια, το ανακοινωθέν αυτό Τύπου αναφέρει: «[...] η έρευνα της OLAF επί του θέματος αυτού δεν έχει αποπερατωθεί, αλλά η [OLAF] δεν βρήκε μέχρι τώρα αποδεικτικά στοιχεία ότι έλαβε χώρα η δωροδοκία αυτή». Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι το ανακοινωθέν αυτό και το προηγούμενο ανακοινωθέν δεν αποτελούν κατάφωρη παραβίαση κανόνα δικαίου.

133 Το ίδιο συμπέρασμα πρέπει να αντληθεί όσον αφορά τη δήλωση του εκπροσώπου Τύπου της OLAF, την οποία αναφέρει το περιοδικό *European Voice* της 4ης Απριλίου 2002, ότι η OLAF «διαθέτει αποδεικτικά στοιχεία ότι, εκ πρώτης όψεως,

μπορεί να έχει γίνει η δωροδοκία αυτή», η δε προσεκτική επιλογή της διατυπώσεως που χρησιμοποιήθηκε δεν μπορεί να αποδείξει την ύπαρξη κατάφωρης παραβιάσεως του κοινοτικού δικαίου. Όσον αφορά τη δήλωση του διευθυντή της OLAF στη Stern TV στις 24 Μαρτίου 2004, ο προσφεύγων δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο βάσει του οποίου μπορεί να εξακριβωθεί το περιεχόμενο της δηλώσεως αυτής.

134 Κατά τα λοιπά, ο προσφεύγων δεν ανέπτυξε στο δικόγραφο της προσφυγής του καμία επί της ουσίας επιχειρηματολογία, βάσει της οποίας μπορεί να εκτιμηθεί κατά τι η δημοσιοποίηση των ανακοινωθέντων Τύπου και των άλλων δημόσιων δηλώσεων της OLAF μπορεί να χαρακτηριστεί ως «κατάφωρη παραβίαση» κανόνα δικαίου.

135 Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι ο προσφεύγων δεν απέδειξε την ύπαρξη κατάφωρης παραβιάσεως του κοινοτικού δικαίου, καταλογιστέας στην OLAF, η οποία μπορεί να του προκάλεσε ζημία. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί η αίτηση αποζημιώσεως όσον αφορά τα ανακοινωθέντα Τύπου και τις άλλες δημόσιες δηλώσεις της OLAF, χωρίς να χρειάζεται να εκτιμηθεί το υποστατό και το βάσιμο της προσβαλλομένης ζημίας.

136 Επομένως, η αγωγή αποζημιώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί της αιτήσεως προσκομίσεως εγγράφων

137 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο να υποχρεώσει την Επιτροπή να προσκομίσει πλήρες αντίγραφο των «καταγγελιών» που απηύθυνε η OLAF στις βελγικές και γερμανικές δικαστικές αρχές.

138 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η Επιτροπή προσκόμισε, κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία, κείμενο από το οποίο δεν έχουν αφαιρεθεί τα απόρρητα στοιχεία των απευθυνθέντων στις βελγικές και γερμανικές δικαστικές αρχές εγγράφων, στις 11 Φεβρουαρίου 2004.

139 Επομένως, καταργείται η δίκη ως προς την αίτηση αυτή η οποία κατέστη άνευ αντικειμένου.

140 Από όλα τα προηγηθέντα προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να ακυρωθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

141 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή ο προσφεύγων ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί, εκτός από τα δικά του δικαστικά έξοδα, στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής, περιλαμβανομένων των εξόδων σχετικά με τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων, σύμφωνα με τα αιτήματα της Επιτροπής.

142 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 87, παράγραφος 4, τρίτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, η IFJ, παρεμβαίνουσα, φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί της αιτήσεως προσκομίσεως εγγράφων.

3) Καταδικάζει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά του έξοδα καθώς και στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής, περιλαμβανομένων των δικαστικών εξόδων σχετικά με τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων.

4) Η International Federation of Journalists φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Legal Lindh Vadapalas

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 4 Οκτωβρίου 2006.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

E. Coulon H. Legal